



ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

TEMPORADA 2025-2026

4t any al Palau de la Música Catalana

La traviata

Giuseppe Verdi

un espectacle de Jaume Villanueva

Divendres 6 de febrer de 2026 - 20:00 h.

Òpera en tres actes (sobretitulada en català)

I acte: 30 min. / 10 min. entreacte / II acte: 60 min. / 10 min. entreacte / III acte: 30 min.

Programa editat el 30 de gener de 2026. El repartiment pot estar subjecte a canvis.

ÍNDEX

Aquesta és la 14^a representació de La traviata d'Òpera Popular de Barcelona al Palau de la Música Catalana.
Estrena el dia 11 de febrer de 2023

<u>PRESENTACIÓ</u>	3
<u>FITXA ARTÍSTICA</u>	4
<u>ARGUMENT</u>	8
<u>ACTE I</u>	10
<u>ACTE II</u>	11
<u>ACTE III</u>	14
<u>APUNTS DEL DIRECTOR</u>	15
<u>CURRÍCULUMS</u>	18
<u>ESPECTACLES D'ÒPERA POPULAR DE BARCELONA</u>	37
<u>SEGUEIX-NOS</u>	38

PRESENTACIÓ

La refinada perversió del París de Marcel Proust gravita subreptíciament sobre el drama, distorsionant la sordidesa oculta entre luxes inconfessables i secrets. Menystingut l'amor, el pecat conjura els tèrbols personatges que transiten pels impúdics salons transgredint els Deu Manaments com ancestrals idòlatres pagans. La mort és l'única sortida piadosa —i absurda— que Déu concedeix a Violetta, la traviata, la perduda, objecte i víctima de la depravada maquinació.



FITXA ARTÍSTICA

Música de **Giuseppe Verdi**
Llibret de **Francesco Maria Piave**

Orquestra de Cambra Terrassa 48

dirigida per **Miquel Ortega**

Violí concertino **Quim Térmens**

Director del cor **Pablo Morales**

Mestres repetidors **Olga Kobekina, Juli Rodríguez**

Posada en escena **Jaume Villanueva**

Disseny de vestuari **Montse Miralles**

Coreografia **Kevin Donaire**

Il·luminació **Claudi Palomino**

Vestuari i utilleria **Anaïs Roca, Enric Boixadera**

Caracterització **Laura Liñán, Raquel García**

Regidoria **Álvaro Durán, Cristina Sanz**

Cap de producció **Marta Mateu**

Directora de producció **Marina Negre**

Luminotècnia **IMESDE**

Vestuari i atrezzo **Rafató Teatre**

Subtítols **Glòria Nogué, Gerard Vintró**

Fotografia **Cristina Forés**

Equips audiovisuals **MIC Grup i Foccos**

Una producció de **Jeloudoli**

per **Òpera Popular de Barcelona**

amb el suport de:

ic3c Institut Català de les
Empreses Culturals

 Generalitat
de Catalunya



Intèrprets:

Núria Vilà, Violetta Valéry

Inés Moraleda, Flora Bervoix, sua amica

Cristina Escolà, Annina, serva di Violetta

Beñat Egiarte, Alfredo Germont

Xavier Vilalta, Giorgio Germont, suo padre

Àlex Otero, Gastone, visconte di Létorières

Xavier Casademont, il barone Douphol

Néstor Pindado, il marchese d'Obigny

Danil Sayfullin, il dottor Grenvil

Edgar Arocena, Giuseppe, servo di Violetta

Ariel Seras, un domestico di Flora,

Arnau Segura, un commissionario

Cor

Sopranos

Leyna Díaz

Luz Merlina Honorio

Alba Martínez Nieto

Tanya Mateos

Laura Tena

Tenors

Edgar Arocena

Pablo Morales

Héctor Ortín

Jacob Rifà

Andrés Rodríguez

Mezzosopranos

Maria Batlle

Noniko Kiyuna

Maria Jurado

Edith López

Rocío Seras

Baixos

Víctor Alonso

Raúl Blanguino

Carles Salmons

Ariel Seras

Arnau Segura

Orquestra:

Violins primers

Pere Bartolomé
Joan Morera
Maria Perera
Hurbert Rovira
Ariadna Torner

Violins segons

Sara Balasch
Eduard Moya
Inés Sanchís
Irantzu Zuasti

Violes

Fèlix Gallego
Arabela Fernández
Laia Martí

Violoncel·ls

Manuel Martínez
Núria Padrós

Contrabaixos

Sebastian Forest
Felipe Hernán

Flauta
Flauta + Piccolo
Oboè
Clarinet
Fagot
Trompeta
Trompa 1
Trompa 2
Trombó

Bernat Castillejo
Mirjam Plas
Enric Tudela
Joan Calabuig
Clara Canimà
Àlex Baiget
Pau Valls
Joan Camps
Jordi Giménez

Tímpani

Marc Casas

Ballet

Mariana Behoteguy

Adam Olivares

Gaspar Platini

Ballarina clàssic

Dolça Gallego

(Violetta nena i espectre de Violetta)

Coreografia ballarina clàssic

Mariana Giustina Baravalle

Agraïments a la professora de dansa

Isa Moren

Figuració

Nacho Díez

Álvaro Durán

Albano García

Marta Mateu

Cristina Sanz

Amparo Sota

Figuració infantil:

Olivia Maccor

Amb la col·laboració del

Conservatori Professional de Dansa de l'Institut del Teatre

Escola La Caixa

Escola de Dansa Isa Moren

Centre Catòlic de Sants

La traviata, una creació filarmònica

d'ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

Administradora artística

Cristina Raventós

Direcció artística

Èric Varas

Xavier Puig

Josep Miquel Mindàn

Quim Termens

Director artístic adjunt

Jaume Villanueva

Patrons fundadors d'honor

Josep Arias Velasco

Jordi Ribera Bergós

ARGUMENT

Amb *Rigoletto* (1.851) i *Il Trovatore* (1.853), *La traviata* conforma el trio d'òperes populars que van consagrar Giuseppe Verdi un cop acabats «els anni di galera», com ell va anomenar els anys que va vendre el seu talent satisfent encàrrecs dels empresaris dels mes diversos teatres d'òpera del món. Contrariant les expectatives generades dos anys abans a tenor de l'estrena de *Rigoletto*, la première de *La Traviata* a la Fenice, va resultar un fracàs estrepitos. El compositor, que mantenia greus discrepàncies sobre l'elenc escollit per la direcció del Teatre de la Fenice, va tornar anys després a un altre teatre de Venecià. I va ser aquí, al San Benedetto, on ho va arribar el veritable triomf d'aquesta òpera emblemàtica. Adaptació operística de *La Dame Aux Camèlies* (La dama de les camèlies) del fill d'Alexandre Dumas, els orígens de *La Traviata* de Verdi són afins a la vida d'una figura històrica: la cortesana Marie Duplessis, que va morir de tisi el 1847 a París. Poc abans de la seva mort, Duplessis va tenir un breu amor amb Alexandre Dumas fill, que va transformar aquest episodi personal en una novel·la de grans trets autobiogràfics: *La dama de les camèlies*, publicada el 1848. Donat l'èxit aconseguit per la publicació, Dumas va adaptar ràpidament l'obra a l'escena.



La versió teatral de La dama de les camèlies, es va estrenar al Théâtre du Vaudeville de París el 2 de febrer de 1852. Giuseppe Verdi que solia inspirar-se en el teatre francès —les seves òperes Ernani i Rigoletto es van basar en obres de Victor Hugo tot just mesos després de l'estrena de La dama de les camèlies, Verdi ja havia decidit que faria servir l'obra de Dumas com a base per a la nova òpera que li havien encarregat per al teatre La Fenice de Venècia. Al costat del llibretista Francesco Maria Piave, Verdi crea un dels drames més naturalistes de la seva carrera, una òpera que no evita les tensions morals i mèdiques del material original, temes que considera de gran contemporaneïtat. De les nombroses històries de tuberculoses, que eren allora cortesanes de vida fàcil i alegre, dues sobretot, han aconseguit fama universal: la Mimí de La Bohème i la Violetta de La Traviata. D'aquesta darrera se sap certament que va estar inspirada en un personatge real que va tenir la clàssica mort del tísic que es va apagant i consumint de dia en dia, sense que res aturi el desenllaç fatal. Les últimes paraules del diari de Margarida Gautier —el personatge de Dumas— proven clarament com ella mateixa sentia els progressos del mal: Pateixo horriblement. Moriré, Dieu meu... M'han conduït a casa mig morta. He tossit i escopit sang tota la nit. Avui ja no puc parlar, ni gairebé puc moure el braç...



ACTE I

Salons del discret palauet que la senyoreta Violetta Veléry habita a París gracies a la generositat del seu protector més enfervorit, el Barone Douphol. Epicuri cavaller, posseïdor d'una gran fortuna, el Baró és impenitent esclau dels tèrbols plaers de la carn. Gràcies a la seva generositat, Violetta, notòria demi-mondaine de gran volada, ofereix una festa per celebrar haver-se recuperat d'una llarga malaltia. En un moment de maledicent perversitat, convidats i ambigües amistats, es pregunten si l'amfitriona està realment en condicions de beure xampany i d'oferir una festa. Burda imitació en venjança de les soirées que ofereixen les dignes dames de l'alta societat parisenca, a la festa de Violetta, els banquers, aristòcrates, diplomàtics i altes cavallers es barregen en democràtica perversió amb discutibles ballarines, fàcils modistetes sense feina, soldadets desocupats i altres gats de divers pelatge. En en lloc d'honor, els millors amics de l'amfitriona: Gastón, amic íntim d'Alfredo, el Marchese D'Obigny i Flora —una reputada madama que viu a expenses d'aquest— i l'imprescindible Dottor Grenvil, reputat uròleg que ha guarit Violetta. Així que comença l'acte, Gastón presenta Alfredo Germont a Violetta. L'enamorament és immediat. Després del brindis, els convidats passen a una altra sala a continuar l'entreteniment, deixant-los sols. Alfredo roman al saló. Després de socórrer a Violetta, que ha patit un desmai, Alfredo li revela el seu amor, però Violetta, que «no sap estimar», el commina a ser només amics; mai amants. Acabada la festa, després de fer-li jurar a Violetta el compromís d'una nova cita, Alfredo se'n va amb la resta dels convidats. Sola, en un tristíssim deliri emocional, Violetta es prohibeix correspondre l'amor que Alfredo li havia revelat abans, per tornar a ser ella mateixa, la Violetta que només vol gaudir dels camins del plaer. Mentre, de lluny, se sent Alfredo cantant al carrer...

*A quell'amor ch'è palpito
Dell'universo intero,
Misterioso, altero,
Croce e delizia al cor.*

ACTE II

Escena 1

Passat el temps, finalment Violetta ha cedit i s'han retirat a viure el seu amor al camp. Allunyats del món frívol de París, Violetta ha renunciat als luxes i a les festes; als amants i als protectors. Alfredo se sent radiant i confessa, en un monòleg al públic, la seva felicitat. La sobtada aparició d'Annina, la fidel serventa de Violetta, que torna de París, esquerda la felicitat. La dona reconeix que Violetta li ha ordenat vendre tots els seus béns per aconseguir els diners que precisa perquè tots dos pugin continuar vivint junts al camp. Avergonyit i amoïnat en descobrir que ha estat un mantingut de Violetta tot aquets temps, culpant-se de la situació, Alfredo marxa precipitadament a París, decidit a desfer els tractes que ha tancat Annina amb els usurers. A continuació, arriba el pare d'Alfredo. Germont li demana que es sacrifiqui pel bé del seu fill, que l'abandoni pel bé de la seva família i de la seva reputació. Atònita, al principi, Violetta es nega a plegar-se a la situació, buscant refugi en la seva malaltia fatal, per justificar-se. Finalment, la insistència de Germont aconsegueix vèncer els febles subterfugis d'una pobra dona enamorada que se sap condemnada a mort. Violetta implora, però, una darrera condició. Germont li jura que, quan passi el temps i ella ja no hi sigui, desvelarà el secret i Alfredo sabrà el gran sacrifici que, renunciant al seu amor, Violetta ha fet per ell. Un cop sola, just quan Violetta acaba d'escriure la carta on s'acomia d'ell, Alfredo arriba de París. Conscient de la proximitat de la seva mort, Violetta, que estima Alfredo de debò, fuig per sempre, a contracor. D'aquí al final de l'acte, es precipiten les situacions. Torna Germont per tal de convèncer Alfredo de tornar a la seva terra, a Provença, a la seva llar. Menystenint-lo, inconscient del terrible sacrifici que Violetta ha fet per ell, Alfredo mira per atzar sobre la taula i troba la invitació de Flora.

ALFREDO.—Ah! ell'è alla festa! volisi L'offesa a vendicar. (Fuig precipitadament)

GERMONT.—Che dici? Ah, ferma! (El segueix.)

ACTE II

Escena 2

Els mateixos assistents de la festa de Violetta al primer acte, omplen ara els voluptuosos salons de Flora, a París. S'ha perdut, però, la convenció tàcita, els miraments i el pudor. Les inexpertes modistetes i els soldadets barbamecs, s'han iniciat en la perversió. Els senyors fumen i beuen copiosament, juguen al Pinochle i a un altre joc de cartes mercenari de l'amor. Entre jugada i jugada, per recuperar forces, els assidus devots, organitzen sical·líptiques vetllades teatrals, mascarades interpretades per les pupil·les i els rufians. La primera que presenten és un clàssic: les gitanetes de la bona fortuna frivolitzen amb el Marqués. A continuació una novetat inesperada: la presentació en societat del jove ballarí Félix García, un nen, descobert a Madrid per Diaghilev. Acabada la celebrada i paròdica actuació, l'aparició per sorpresa d'Alfredo —pràcticament a l'ensems que l'entrada de Violetta i el Baró Douphol— provoca un gran enrenou —le tout París està al corrent de la separació. Mirant de rebaixar la tensió, Flora ordena que comenci el joc. Alfredo i Douphol s'enfronten en la taula d'apostes i Alfredo guanya una fortuna al Baró. A una senyal de Flora —que reparteix l'escena com un crupier el joc— per trencar la tensió que suscita la situació, un lacai anuncia el sopar.



(De manera anàloga a l'Or via, giuocar si può, la frase: La cena è pronta —que, pronunciada amb depravada complicitat amb els convidats, el lacai converteix en la «scena» è pronta— revela la subtil perversitat que subjau en la concepció del director d'escena. Impertèrrita i condescendent transgressió, aquest matís de dubtosa polisèmia, transforma la festa de Flora en un joc escabrós i pervers orquestrat per saciar la curiositat d'un sinistre grup de voyeurs plagiats puerilment d'un Le cote de Charlus apòcrif i improbable. Transgredir la intimitat entre Violetta i Alfredo, exposar-los cruelment a la expectant tafaneria dels convidats, seria el colofó perseguit per les mascarades que s'han proposat els organitzadors de la refinada kermesse.) Quan, al reclam del lacai, els convidats es retiren, deixant sols els antics amants. Alfredo escarneix Violetta que, complint la promesa, afirma estar enamorada del baró Douphol. En un atac de còlera, Alfredo crida els convidats perquè siguin testimonis de l'escarni. Davant tothom, acusa públicament de meuca a Violetta i li llença a la cara els diners que ha guanyat al Baró com a pagament pel temps que van viure junts. Germont, fins ara amagat entre els concurrents —incapaç de dominar-se davant la ignomínia— es descobreix i reprèn el seu fill pel seu comportament menyspreable. Indignat, el Baró Douphol desafia Alfredo a un dol a mort, per netejar l'afront contra el seu honor .



ACTE III

Dimarts de Carnaval, una llum blanquinosa i gèlida s'escola, insensible, al luxós saló del primer acte ara vuit i desmantellat, agònic. Només han passat uns mesos des de la festa de Flora. Perduda, bandejada —i sola, de no ser per la pietat de la fidel ANnina— Violetta està a les portes de la mort. Arriba el constant doctor Grenvil a injectar-li una dosi de morfina a la malalta per fer-li més amable l'agonia. Atemorit, davant la degradació física de Violetta, el doctor confessa a la serventa que, a la jove, només li queden unes poques hores de vida. En mig de l'agonia, recuperant-se momentàniament, sense esperança, Violetta torna a llegir una carta de Germont on, aquest, li confessa que va trencar la promesa revelant-li al seu fill el dolor de Violetta quan el va deixar, fent veure que no l'estimava, perquè pogués emprendre una vida honorable. A la carta, Germont alerta Violetta de la imminent visita d'Alfredo, que anirà a veure-la per demanar-li perdó. Però, Violetta agonitzant, transida de dolor, ja no alberga cap esperança. Està segura de que és massa tard i que morirà abans que arribi Alfredo. Quan arriba Alfredo, Violetta sent renéixer frenèticament l'esperança de l'amor. La il·lusió de Violetta subsisteix breument entre els braços desesperats d'Alfredo, anhelosa, sotmesa a l'angoixant agonía de la tisi, només el temps que li concedeix cobejosa la mort.

*Addio, del passato bei sogni ridenti,
Le rose del volto già son pallenti;
L'amore d'Alfredo pur esso mi manca,
Conforto, sostegno dell'anima stanca
Ah, della traviata sorridi al desio;
A lei, deh, perdona; tu accoglila, o Dio,
Or tutto finì.
Le gioie, i dolori tra poco avran fine,
La tomba ai mortali di tutto è confine!
Non lagrima o fiore avrà la mia fossa,
Non croce col nome che copra quest'ossa!
Ah, della traviata sorridi al desio;
A lei, deh, perdona; tu accoglila, o Dio. Or tutto finì!*

APUNTS DEL DIRECTOR

Una Traviata per a Marcel Proust

Proust ja estava comprès a La traviata, cinquanta anys abans de publicar À la recherche du temps perdu i a l'apassionada vehemència de Dumas fill a La Dama les Camèlies; com Shakespeare hi era implícit en Eurípides i en Sofocles; i Paladio radicava en la concepció del Partenó. La teoria del Big Think –el gran pensament– sosté que el present, el passat i el futur existeixen simultàniament: el temps no té flux. Aquest efecte, determinant a les arts de la ficció, transforma l'Òpera en un inabastable conglomerat tetradimensional de temps-espai que conté, simultàniament, totes les coses que passen, que van passar i que passaran. A l'ombra de Balzac, de Flaubert i de Zola, en l'amable imaginari impressionista del París opulent de Napoleó III, L'hagiogràfica Traviata de Proust ens revela —amb la subreptícia rotunditat de L'origine du monde de Courbet— un repertori demi-mondaine cruel que arriba a la plenitud de l'expressionisme en les exhaustives i desorbitades descripcions de l'asmàtic habitant del número 102 del Boulevard Hausmann. La follia general provocada per l'armistici de la Primera Gran Guerra converteix París en una festa, poc abans de la seva mort. Desproveïda de la moral original, de les servituds formals que determina el romanticisme, la impudícia dels personatges adquireix la precisió quirúrgica del realisme insolent i procaç latent en la novel·la. La follia de passions i plaers que s'apodera dels anys vint defineix, amb la precisió d'una radiografia, els refinaments sense pietat dels salons adulterats de Flora Berboixo. Bandejada públicament, de manera ostentosa, la moral, els salons de les meretries adopten una pompa irrisòria, insubstancial i pueril, que parodia sense pudor la inassequible jerarquia dels hàbits domèstics d'una burgesia la qual anhela afiliar-se. Amb grolleries de llenguatge i d'actitud, als concorreguts salons de les demi-mondaines, s'atempera un element de venjança envers l'ostensible menyspreu i la franca hostilitat que les respectables dames de Saint-Germain infligeixen a les aspiracions arribistes de les meuques més opulentes.

Les amistançades —que mantingudes pels seus amants comparteixen llotja, modes, joiers, sabates, barrets i complements, lacais, carrossers i fins i tot els exclusius models que pinta sobre la tela dels vestits el fill de Marià Fortuny— s'abandonen sense pudor a una imitació sarcàstica, sovint bufonesca, de la cortesia, del tradicional bel esperit dels salons de les grans nissagues de l'aristocràcia. Les formes i les maneres mundanes són parodiats amb l'ímpetu deliberadament maldestre i burlesc imperant els espuris salons demi-mondaines de les grans meretrius.

Mentre un impenitent Charlús assadolla les seves focades assistit per l'hàbil ciència sodomítica de Jupien, les malicioses pantomimes, les malicioses mascarades i els balls burlescs dels salons de les madames obtenen estatus democràtic conquerint els humils escenaris del Rive Gauche o del Moulin Rouge donant vida al gènere del cabaret. El llibertinatge, únic objectiu plausible dels personatges en trànsit, envaeix els salons com una boira impossible d'esbravar. L'amor és inabastable; la mort és l'única sortida piadosa —i absurda— que concedeixen a la víctima, Violeta, pràcticament una desconeguda; potser una d'aquelles modistetes desvalgudes, o una d'aquelles ballarines sense fortuna de l'hospici, que accedien al grau de meretriu un cop claudicaven defallides al carruatge del Duc de Germantes.



Els indicis no acaben de manifestar-se gairebé mai com a mesurables o significatius en la subtil inconsistència que sustenta la ficció. La seva nimietat en el decurs dels esdeveniments inalterables de la trama, ens permet especular quimèricament sobre el passat equívoc i fosc de Violeta, imaginar on neix el seu final previsible, a quines condicions obeeix el seu destí inapel·lable. Component una espúria hagiografia podem imaginar Violeta com una més entre aquells pobres hospicians de l'Hôpital de la Pitié-Salpêtrière que acollia els nadons que les prostitutes abandonaven a les esglésies de París. A l'hospici —disbarat absurd— ensenyaven els nens a ballar. Els més afortunats eixamplaven les distingides files dels ballarins Reials, del Palais Garnier, o dels nombrosos teatres d'òpera bufa, varietats o cabarets que, a partir del segle XIX, començaven a poblar els rutilats carrers de la Rive Droite. Els menys afortunats, solien dedicar-se al servei domèstic, majordoms, valet de chambre, o choffeurs com Alfred Agostinelli ho fou de Proust; les noies treballaven de planxadora, bugadera o modistes. Algunes consideraven una sort que un cavaller acabalat les retirés pel seu servei exclusiu; com descriu Proust d'Odette, modesta actriu en la seva primera joventut, lliurada després a amors lliures, i ulterior esposa de Swan. L'amor és una malaltia inevitable, dolorosa i fortuïta; la mort, refinada perversió en la ciutat més depravada del món, gravita subreptíciament, oculta com un pecat inconfessable i secret, sobre el pit malalt de Violeta, una d'aquelles nenes de l'hospici que mai van aprendre a ballar.

Jaume Villanueva
Desembre de 2022

CURRÍCULUMS



Miquel Ortega
director musical

Nascut a Barcelona el 1963, Miquel Ortega va debutar com a director d'orquestra l'any 1990. Entre 1980 i 1989 fou adjunt a la direcció del Cor del Gran Teatre del Liceu, iniciant una trajectòria profundament vinculada al teatre líric. Posteriorment va ser mestre concertador del Teatre de la Sarsuela de Madrid (1990–1993) i director titular de l'Orquestra Pablo Sarasate de Pamplona (1994–1995), actual Simfònica de Navarra.

Ha estat principal director convidat del Teatre Impérial de Compiègne (2002–2006), de la Südwestdeutsche Philharmonie Konstanz (2003) i de l'Orquestra de Còrdova (2017–2018). La seva sòlida formació com a mestre repetidor l'ha convertit en un dels grans especialistes en repertori líric a Espanya. El 1997 va ser nominat als Premis MAX per la direcció de West Side Story de Leonard Bernstein.

Com a compositor, la seva òpera La casa de Bernarda Alba s'ha consolidat en el repertori operístic contemporani, amb estrenes i reposicions a Europa i Espanya. Ha dirigit en teatres i festivals de primer nivell internacional i ha col·laborat amb cantants de referència com Montserrat Caballé, José Carreras o Carlos Álvarez.



Jaume Villanueva *posada en escena*

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, és director i autor teatral; actor, ajustador i director de doblatge; i director i guionista de ràdio i televisió. Debuta en la direcció el 1982 amb *Zoo Story*, d'Edward Albee, traduït per Terenci Moix.

Aquest mateix any va guanyar el Premi Nacional Adrià Gual al millor projecte de direcció per *La desaparició de Wendy*, de Josep M. Benet i Jornet; protagonitzada per Martí Galindo i Loles León, un gran èxit de públic i crítica a Madrid i a Barcelona. Incapaç de plantejar qualsevol estratègia mercenària que el faci medrar, només dirigeix quan se sent íntimament implicat en les obres que l'apassionen. *Amor a mitges*, d'Allan Aikbourn; *El supervivent*, de Manuel Vázquez Montalbán; *La veu humana*, de Jean Cocteau; *Carpa Barcelona* (que dirigeix obligat per Mario Gas per a l'Olimpíada Cultural); *Tirant lo Blanc*; 1789, *La Revolució*, per a Catalunya Ràdio, són algunes de les seves produccions més personals. El 2005, gràcies a la inoblidable amistat de J. Arias Velasco, funda Octubre Teatral, potser l'etapa més brillant de la seva controvertida carrera teatral.

Con *Belisa*, de Federico G. Lorca, que el fa mereixedor de la nominació com a millor director visitant per l'Association of Entertainment Critics of New York (ACE);

després d'una aclamada gira nacional i una brillant temporada al Teatro Español, l'obra realitza una extensa gira internacional; cal destacar l'extraordinària acollida als teatres d'Estats Units i Mèxic, on va inaugurar el Festival Cervantino. El llanto, un altre Lorca representat en teatres tan emblemàtics com The Carnival de Miami, La Barraca de Lisboa, Teatre Poliorama de Barcelona, o Teatro Español de Madrid on va fer una brillant temporada; aclamat unànimement pel públic i la crítica internacional ha estat finalista als premis Max (2009 i 2010).

La Vampira del Raval de Josep Arias Velasco amb música de Albert Guinovart, uns dels espectacles més estimats pel públic de Barcelona, va obtenir cinc Premis Butaca y un Max a la millor composició musical. Romance de Curro el Palmo, concebut a partir de la cançó de Serrat; retrat de la Barcelona xarnega immigrant és el seu espectacle més inusual: estrenat al Festival Grec de Barcelona, amb Nacho Blanco, Quiqui Morente i Antonio Canales, considerat, entre els experts, un dels millors musicals flamencs de tots els temps, tanca, per ara, el periple Octubre Teatral. Fundador de Òpera Popular de Barcelona, gràcies a Cristina Raventós, en l'actualitat posa òperes en escena amb total felicitat.





Orquestra de cambra Terrassa 48

Fundada en la seva forma i filosofia actuals l'any 2000, el conjunt ha donat un gran impuls i difusió de la música per a formació d'orquestra de cordes amb uns programes que combinen una gran investigació i proximitat.

L'OCT48 ha realitzat concerts per tota la geografia catalana i per l'estat espanyol, ha col·laborat en importants produccions simfonicocorals i ha fet enregistraments pels segells Ars Harmònica, Ma de Guido, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i pel Centre Robert Gerhard.

Amb la voluntat d'incentivar el coneixement i la il·lusió per la música clàssica entre els més petits l'OCT48 ha dut a terme nombroses iniciatives pedagògiques. Destaquen la seva tasca directe en el projecte "assaig obert" i els espectacles infantils propis "Telemann i la història d'en Quixot"; "El botó de Haendel"; "Popoff, un compositor despistat" i "Els quadres de Hartmann", els quals han estat programats per sales d'arreu de Catalunya.

Destaquen també col·laboracions amb directors com L. Heltay, J. Vila, M. Barrera, X. Puig, M. Thomas, B. Sargent, G. Comellas o J. Prats; solistes com M. Pintó, G. Claret, J. Domènech, D. Ligorio, V. Bronevetsky, M. Hinojosa, A. Pillai, A. Ventura, J. Palomares, I. Monar, A. Malikian, C. Arimany, D. Brlek. o K. Gleusteen i agrupacions com la Coral Cantiga, Coral Sant Jordi, Cor Enric Granados, el Cor de Cambra de l'Orfeó Català i Kimbala Percussions, entre molts d'altres.



Pere Bartolomé *concertino*

Violinista format principalment al Conservatori Professional de Música de Badalona. Manté una estreta vinculació artística amb l'Orquestra de Cambra Terrassa 48, de la qual forma part des de fa més de vint-i-quatre anys, participant regularment en les seves produccions simfòniques i de música de cambra.

Al llarg de la seva trajectòria ha col·laborat amb diverses orquestres i formacions del panorama musical del país, desenvolupant una activitat musical versàtil que abasta tant el repertori clàssic com projectes contemporanis i interdisciplinaris.

Des de l'any 2008 és membre del Quartet Brossa, amb el qual ha realitzat nombrosos enregistraments discogràfics i actuacions en destacats festivals i sales de concert. Paral·lelament a la seva activitat interpretativa, compagina la professió de músic amb la d'afinador de pianos.



Pablo Morales director del cor

Nascut a Barcelona, va començar la seva formació musical a l'Escolania de Montserrat, on es va iniciar a l'estudi del cant, el piano i l'oboè. Va estudiar el grau de direcció, en l'especialitat d'orquestra, al Conservatori Superior del País Basc (Musikene). Els seus mestres de direcció d'orquestra han estat Xavier Puig, Arturo Tamayo i Jon Malaxetxebarria.

Durant els anys de formació, ha format part de nombrosos cors, com el Cor Jove Nacional de Catalunya, l'Orfeó Donostiarra, el Cor d'Òpera de Bilbao, Conductus Ensemble o el Bach Collegium Barcelona. Durant aquesta època, ha tingut l'oportunitat d'aprendre de les millors batutes internacionals, cantant sota la direcció de Simon Rattle o Tugan Sokiev, entre d'altres. També ha treballat sota la direcció de grans directors catalans com ara Salvador Mas, Josep Pons, Manel Valdivieso o Lluís Vilamajó.

Ha estat membre del World Youth Choir 2024, projecte primordial i d'excel·lència que reuneix cantants de tot el món, per tal de construir una xarxa de professionals i oferir una formació al més alt nivell per als seleccionats amb el propòsit de nodrir i formar el talent jove a nivell global.

Actualment, és codirector, juntament amb Miquel Villalba, del Cor de l'Òpera Popular de Barcelona. També és director del Cor femení Exaudio, d'Igualada, i del Cor Ecumènic de Barcelona. Ha estat director assistent de la Jove Orquestra Simfònica del Vallès.



Montse Miralles *disseny de vestuari*

23/03/1956 - 13/03/2024. Actriu de formació, va treballar en teatre, televisió, cinema i doblatge. També com a docent i directora de diferents espectacles, principalment musicals i òperes. Va compaginar el treball d'actriu amb la col·laboració com a dissenyadora i responsable de vestuari de l'empresa familiar Rafató Teatre.

Va estudiar amb Carlo Gandolfo, John Strasberg, James de Paul, Dominique de Fazio, Bob MacAndrew, Eduardo Daulte. Dicció i vers amb: Esteve Polls i Salvador Oliva. Tècnica Meisner amb Javier Galito-Cava. Màster de Cambra (Luis Gimeno, Carlos Manzanares, Carmen Utrilla i Laura Caballero) Veu, cant i música al Conservatori del Liceu, Alfons Miró, Lúdia González, Hellen Gallagher, Paul Farrington (Voice Craft), Cristine Adaire (Met. Linklater) , Coralina Colom.

Al teatre la vàrem poder veure a Testimoni de càrrec (Teatre del Raval), El somni d'una nit de Sant Joan (Nau Ivanow), L'auca del Senyor Esteve (T. Romea), El violinista a la teulada, (Madrid i Barcelona) La dama enamorada (T. Lliure) A l'ardent fosc, (Mèxic, Israel, Madrid, Barcelona), Sota el bosc lacti, L'augment, (Grec i Teatreneu), Ram de Mar, (TNC), El ventall de Lady Windermere (TNC).

Al cinema i la televisió: Hereus de la terra, Tros, Acàcies 38, Explica'm, Com si fos ahir, Cites, Polseres vermelles, Operació Malaya, La que s'acosta, Hospital Central, Porca Misèria, Vent del Pla, De moda, Transfuga, La Mary, Laberint d'ombres, Maki Navaja, La Monyos, De professió API, Tot fals, Prêt a porter, Vostè jutja, L'apunt del senyor Esteve, El planeta imaginari, El Doctor Caparrós, Secta sinistra, Inclinació sexual al nu, Gossos de carrer II, Els somnis humits de Patricia, Jugant al pare, Els bingueros, En quin embolic m'han ficat. Actriu, directora i adaptadora de diàlegs en doblatge. També ha posat veu a contes i anuncis publicitaris.





Núria Vilà
soprano
Violetta Valéry

Cursa el grau Superior al Conservatori Superior de Música del Liceu amb les màximes qualificacions amb Carmen Bustamante. Ha cantat en les produccions del Gran Teatre del Liceu de Barcelona com Cendrillon de Massenet (Segon Esperit), Carmen de Bizet (Frasquita), Ariadne auf Naxos d'Strauss (Echo) i Norma de Bellini (Clotilde). Recentment ha cantat La Bohème en el Cairo Opera House amb el rol de Musetta i a l'Òpera de Fuerteventura com a Mimí.

Ha cantat altres rols com Nabucco de Verdi (Anna), La Flauta Màgica de Mozart (Primera Dama, Pamina), Le Nozze di Figaro de Mozart (Susanna), Don Giovanni (Donna Anna), Così fan tutte (Fiordiligi), L'Elisir d'amore de Donizetti (Adina) i ha sigut Violetta Valéry a la Traviata de Verdi, en produccions del Palau de la Música, Fundació Òpera Catalunya y Euroclassics a Mallorca. En el camp de l'oratori, concert i simfònic ha cantat la Novena Sinfonia de Beethoven, el Gloria i Magnificat de Vivaldi, La Missa Brevis en F de J. Haydn, Somni d'una nit d'estiu de F. Mendelssohn, El Messies de Guinovart i amb l'Ensemble de l'Orquesta de Cadaqués ha fet concerts a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Auditorio de Zaragoza amb música de Robert Gerhard i Xavier Montsalvatge. Ha treballat amb mestres com Josep Pons, Víctor Pablo Pérez, Andrew Davis, Jaime Martín, Domingo Hindoyan, Roberto Gianola, Xavier Puig, Rubén Gimeno o James Ross, entre d'altres. Primer premi de cant en el 14è Concurs de Cant Josep Miravent i Magrans. Segon premi en el 6è Concurs Internacional Germans Pla Ciutat de Balaguer i en el IX Festival de Músics Joves de Catalunya.



Inés Moraleda
mezzsoprano
Flora

Nascuda a Barcelona el 1972, estudià Flauta travessera i Cant al Conservatori Superior Municipal de Barcelona, i cursà el Màster d'Òpera a la Royal Scottish Academy of Music & Drama de Glasgow, becada per la Fundació La Caixa i The British Council.

Debutà a Alemanya amb el rol de Charlotte a Werther dins del Schloss Rheinsberg Sommer Festival. Formà part de les companyies del Tiroler Landestheater d'Innsbruck, sota la direcció artística de Brigitte Fassbaender, i posteriorment del Theater Graz d'Àustria.

Ha interpretat Carmen a Alemanya, a l'Edinburgh Festival, al Palau de la Música Catalana i en gira amb la Orquesta del Reino de Aragón. Ha participat també en produccions al Gran Teatre del Liceu, a L'Auditori de Barcelona i al Teatro de la Maestranza de Sevilla, entre d'altres.

Paral·lelament, és locutora, actriu i directora de doblatge. El 1992 va donar veu al personatge de Bella a la banda sonora original de La Bella i la Bèstia, la primera producció de Walt Disney doblada a Espanya.



Cristina Escolà
soprano
Annina

Va començar els estudis de cant de la mà de Víctor Frigola. Posteriorment va cursar els estudis de grau mitjà i els superiors de música i cant al Conservatori Superior de Música del Liceu. Ha participat en master class ofertes per: la soprano Ana María Sánchez, el baix-baríton Carlos Chausson, i el repertorista Manel Cabero. També ha rebut lliçons del mestre Guerassim Voronkov, de la soprano Dolors Aldea, la repertorista Marta Pujol, la repertorista Olga Kobekina i la soprano Carmen Bustamante.

Entre els rols d'òpera que ha interpretat destaquen els següents: Gianneta a l'òpera L'elisir d'amore de Donizetti, Donna Elvira al Don Giovanni de Mozart, la comtessa Rosina de Le nozze di Figaro de Mozart, Fiordiligi al "Così fan tutte" de Mozart, i la Sra. Gobineau a la "La Medium" de Menotti.

A sarsuela ha estat: Catrina i Francina a "La cançó d'amor i guerra" de R. Martínez Valls, Angelita a "Chateau Margaux" de M. Fernández Caballero, Berta a "La Generala" d'Amadeo Vives, Luisa Fernanda i la duquessa Carolina a "Luisa Fernanda" de F. Moreno Torroba, la reina a "La cort del faraó" de Vicente Lleó i Marola a "La Tabernera del port" de Pablo de Sorozábal.

També ha col·laborat en espectacles de teatre musical, en muntatges d'òpera com a "Desig d'òpera" representat del 2007 al 2011 per teatres de tot Catalunya, ha cantat al cicle de concerts les nits màgiques de Casa Batlló a Barcelona i al Palau de la Música Catalana, entre d'altres.



Beñat Egiarte
tenor
Alfredo Germont

Ha estat guardonat amb el 1r premi de la seva categoria certamen “Mirna Lacambra” de Sabadell i una “Menció d'Honor” del jurat del certamen “Mirabent i Magrans” de Sitges (Barcelona) El setembre de 2013 esdevé un dels finalistes. del Certamen Internacional de Cant “Montserrat Caballé”, sent l'única veu de tenor a la final entre 350 participants de 140 països.

Ha interpretat els papers principals de diferents òperes belcantistes com Tonio (La Fille Du Regiment), Beppe (Rita), Nemorino (L'elisir d'amore), Fernando (La Favorita), Ferrando (Cosí fan tutte) a la molt començant la seva carrera. El seu repertori actual també inclou altres papers com Tamino (Die Zauberflöte), Elvino (La Sonnambula), Rinuccio (Gianni Schicchi), Arnold (Guillaume Tell), Percy (Anna Bolena), Arturo (I Puritani), Duca (Rigoletto) He ha actuat en diversos teatres com Gran Teatre del Liceu (Barcelona), Palau de la Música Catalana (Barcelona), Teatro de la Maestranza (Sevilla), Auditorio Nacional (Madrid), Theatre Saõ Pedro (Saõ Paulo) Arriaga Antzokia (Bilbao), Teatre La Farandula (Sabadell), Monumental RTVE (Madrid) entre d'altres, amb directors com Sir Andrew Davis, Leopold Hagger, Pedro Halffter, Óliver Díaz, Santiago Serrate, Rubén Gimeno, Daniel Gil De Tejada, Josep Vila, Esteve Nabona, Jon Malaxetxebarria, Pedro Messias, Elio Orciuolo o Inma Shara.



Xavier Vilalta
baríton
Giorgio Germont

El baríton Xavier Vilalta inicia els seus estudis de cant amb Jaume Francisco Puig. Realitza el grau mitjà amb Enriqueta Tarrés al Conservatori Professional de Vila-seca i el grau superior amb Eduard Giménez al Conservatori del Liceu. Ha assistit a classes magistrals de grans mestres com Jaume Aragall, Kamal Khan, Ernesto Palacio i Carlos Chausson.

L'any 2018 reprèn els estudis de cant amb el mestre Carlos Chausson, perfeccionant-se com a baríton. Des de llavors, ha interpretat una àmplia varietat de rols principals i de caràcter, entre els quals destaquen Sharpless a *Madama Butterfly*, Escamillo a *Carmen*, Eisenstein a *Die Fledermaus* (versió en català), Giorgio Germont a *La Traviata*, Conte di Luna a *Il Trovatore*, Marcello i Schaunard a *La Bohème*, Silvio a *Pagliacci*, Belcore a *L'Elisir d'Amore*, Alfio a *Cavalleria Rusticana*, Vidal a *Luisa Fernanda*, Il Conte di Almaviva a *Le Nozze di Figaro*, Malatesta a *Don Pasquale* i Pascual a *Marina*.

Ha actuat en destacats escenaris com el Gran Teatre del Liceu, el Palau de la Música Catalana, així com en nombrosos teatres d'Igualada, Terrassa, Granollers, Vic, Mataró, Vitòria, Santiago de Compostel·la, Sant Sebastià, Manresa, Castelló i Salzburg (Àustria).

Amb una veu càlida i expressiva, i una gran presència escènica, Xavier Vilalta s'ha consolidat com un dels barítons catalans més versàtils del panorama actual.



Àlex Otero
tenor
Gastone

Nascut a Barcelona, Àlex Otero inicia els seus estudis de cant líric al Conservatori Professional de Música “Àngel Barrios” de Granada i els amplia posteriorment a Madrid sota la tutela del tenor Santiago Ballerini. A finals de 2024 retorna a Barcelona per continuar la seva formació vocal amb el tenor Marc Sala.

Actualment és membre actiu del cor de la Fundació Òpera a Catalunya, amb la qual ha participat en les gires de Nabucco i Carmen. Forma part també de la companyia Òpera Popular de Barcelona, intervenint en produccions de L’elisir d’amore, La traviata i Carmen. En aquest marc, va debutar com a solista el 10 d’octubre de 2025, interpretant el partiquí de Giuseppe a La traviata.

Posteriorment, ha debutat el paper de Monostatos a la versió en català de La flauta màgica de W. A. Mozart, en una producció d’Òpera Popular de Barcelona, consolidant la seva projecció en el repertori operístic.



Xavier Casademont
baix
Barone Douphol

Com a solista, Xavier Casademont va ser recentment seleccionat i becat per la Berlin Opera Academy els anys 2022 i 2023, on va debutar el rol titular de Gianni Schicchi de Giacomo Puccini i el paper de Musiklehrer a Ariadne auf Naxos de Richard Strauss.

El febrer de 2020 va debutar el paper de Leporello a Don Giovanni de W. A. Mozart amb Opus Lírica a l'Auditori Kursaal de Donostia. Amb directors com Xavier Puig i Ortiz i Josep Miquel Mindàn, entre d'altres, ha debutat diversos rols operístics al Palau de la Música Catalana amb Novaria i Òpera Popular de Barcelona, interpretant personatges com Papageno a La flauta màgica, Schaunard a La bohème, el Baró Douphol a La traviata i Zúñiga a Carmen.

L'any 2019 va interpretar també el paper de Colline a La bohème en un projecte de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya sota la direcció de Manel Valdivieso. El seu debut al Gran Teatre del Liceu va tenir lloc l'octubre de 2017 amb la coproducció de El jove barber de Sevilla de Gioachino Rossini, dins la programació d'El Petit Liceu, participant en més de quinze funcions en diferents temporades.



Néstor Pindado
baix
Marchese d'Obigny

Nascut a Terrassa i format a l'Escola Superior de Música de Catalunya amb Lambert Climent en especialitat de música antiga, debuta el 2014 a l'Auditori de Barcelona i a 2015 al Palau de la clàssica contemporània, amb gèneres tan diversos com el lied, l'òpera, l'oratori o la polifonia. De veu càlida, profunda i vellutada, ha col·laborat tant amb ensembles de petit format com amb formacions més extenses a les principals sales concertístiques i teatres del país i Europa, entre les que podem destacar el Gran Teatre del Liceu o el Teatro Real, l'Auditorio Nacional, i festivals de la talla del Festival de música antiga d'Utrecht o el Festival de música contemporània OFF Liceu. Entre els projectes recents destaca la participació a Madama Butterfly a la Royal Opera i la seva participació en muntatges de L'Òpera de París.



Danil Sayfullin
baix
Dottor Grenvil

El baix rus Danil Sayfullin és graduat a l'Acadèmia Estatal d'Art i Cultura de Samara (Rússia) i màster en cant pel Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona, on va estudiar amb Eduard Giménez i Dolors Aldea. Ha ampliat estudis amb mestres com Carlos Chausson, Raquel Pierotti, Francesca Roig, Roberto Accurso i María Gallego.

Ha interpretat els rols de Don Giovanni (Don Giovanni), Figaro (Le Nozze di Figaro), Germont (La Traviata), Escamillo (Carmen), Silvio (I Pagliacci), Belcore (L'elisir d'amore), Schaunard (La Bohème), Valentin (Faust) i Alfio (Cavalleria Rusticana), entre d'altres.

Ha participat en produccions d'Òpera Popular de Barcelona, Òpera de Sabadell, Òpera de Sant Cugat, Òpera de Tarragona, Òpera de Figueres i al Festival Castell de Peralada, actuant també a l'Auditori de Barcelona, Palau de la Música Catalana i Gran Teatre del Liceu.

Ha col·laborat amb directors com Josep Miquel Mindán, Daniel Gil de Tejada, Jaume Villanueva, Jofre Bardalet i Daniel Mestre. La seva veu càlida i expressiva, unida a la seva presència escènica i versatilitat, l'han convertit en un dels barítons més interessants de la seva generació dins el panorama líric català.

ESPECTACLES

D'ÒPERA POPULAR DE BARCELONA

Al Palau de la Música Catalana *temporada 2025-2026:*

Carmen, de G. Bizet

27/09/2025 - 20 h.

27/02/2026 - 20 h.

La traviata, G. Verdi

01/11/2025 - 18 h.

25/01/2026 - 18 h.

06/02/2026 - 20h.

28/02/2026 - 18 h.

02/05/2026 - 18 h.

L'elisir d'amore, G. Donizetti

13/06/2026 - 19 h.

La flauta màgica en català, W.A. Mozart

27/06/2026 - 19 h.

*En gira**

Orfeo ed Euridice, G. Gluck

La flauta màgica, W.A. Mozart

Carmen, G. Bizet

La traviata, G. Verdi

L'elisir d'amore, G. Donizetti

Requiem, W.A. Mozart, *Joan Magriñá in memoriam*

Orquestra de guitarres de Barcelona

Homenatge a Paco de Lucía

*Consulta dates disponibles i formats a:

hola@operapopulardebarcelona.cat

SEGUEIX-NOS



Clica o escaneja el QR,
i deixa'ns la teva ressenya a Google.



Segueix-nos!

Visitan's



www.operapopulardebarcelona.org